

Kitab Daniel - Saratus Tujuh Belas

Muka Hukum Minggu Nu Bakal Geura Datang: Analisis Tipologis ngeunaan Tanda pikeun Ngalungsurkeun Diri

Jeff Pippenger

2024-03-05

Sadérék White nandakeun yén undang-undang Minggu nu bakal geura datang téh minangka “tanda,” anu geus dilambangkeun ku pasukan-pasukan Roma anu ngurilingan Yerusalem dina taun 66, sarta ku kituna, anjeunna nangtukeun hiji golongan anu boga panon tapi teu ningali, jeung ceuli tapi teu ngadéngé.

“Kalanggengan ngalegaan di hareupeun urang. Gorden téh geus méh diangkat. Urang anu nyekel kalungguhan anu khidmat tur pinuh tanggung jawab ieu, naon anu keur urang lakukeun, naon anu keur urang pikirkeun, nepi ka urang ngagantel kana kanyaah egois urang kana kanyamanan, bari jiwa-jiwa keur binasa di sabudeureun urang? Naha hate urang geus jadi tumpul pisan? Naha urang teu bisa ngarasakeun atawa ngartos yén urang miboga hiji pagawean anu kudu dipigawé pikeun kasalametan batur? Dulur-dulur, naha aranjeun kaasup golongan anu sanajan boga panon teu ningali, jeung sanajan boga ceuli teu ngadéngé? Naha sia-sia Allah geus maparin ka aranjeun pangaweruh ngeunaan pangersa-Na? Naha sia-sia Anjeunna geus ngutus ka aranjeun pangéling sanggeus pangéling? Naha aranjeun percaya kana pernyataan-pernyataan bebeneran langgeng ngeunaan naon anu geus rék tumiba ka bumi, naha aranjeun percaya yén hukuman-hukuman Allah keur ngagantung di luhur jalma-jalma, jeung naha aranjeun masih kénéh bisa calik betah, hoream, teu paduli, mikaresep kanikmatan?”

“Ayeuna lain waktuna pikeun umat Allah ngabeungkeutkeun kanyaahna atawa ngumpulkeun harta banda di dunya. Waktuna geus moal lila deui, nalika, saperti murid-murid baheula, urang bakal kapaksa neangan panyalindungan di tempat-tempat anu taya jelema jeung nyorangan. Sakumaha pangepungan Yerusalem ku tentara Romawi jadi tanda pikeun ngungsi ka urang Kristen di Yudea, kitu deui panganggeusan kakawasaan ku bangsa urang dina dekrit anu maksa Sabat kapapaan bakal jadi pangling ka urang. Harita waktuna ninggalkeun kota-kota gedé, minangka panyarungsum pikeun ninggalkeun kota-kota anu leuwih leutik demi bumi cicing anu nyorangan di tempat-tempat anu sumput di antara pagunungan.” Testimonies, jilid 5, 464.

Undang-undang Minggu anu moal lila deui datang di Amérika Sarikat téh mangrupa tanda pangéling-ngéling (tanda), “pikeun ninggalkeun kota-kota gedé, minangka persiapan pikeun ninggalkeun kota-kota nu leuwih leutik ka tempat-tempat pangumbaraan anu nyorangan di tempat-tempat nu nyamuni di antara pagunungan.” Adventisme Laodikia sabagéan gedéna can nyaraho yén krisis undang-undang Minggu di Amérika Sarikat ngalaksanakeun “tanda” anu diucapkeun dina The Great Controversy. Ieu dilambangkeun ku “tanda” dina awal tilu satengah taun. “Tanda” anu kalaksanakeun dina pangepungan kahiji ka Yerusalem anu lumangsung dina taun 66, sarta éta ngalambangkeun “panji” anu diangkat dina undang-undang Minggu anu moal lila deui datang.

Karuksakan saéstuna Yerusalem dilaksanakeun ku Titus dina taun 70 M, sarta pangepungan ku Titus éta geus heula dipralambangkeun dina pangepungan ku Cestius dina taun 66 M, sabab Yesus salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara. Pangepungan awal ku Cestius anu jadi “tanda” pikeun ngungsi anu dipasihkeun ku Yesus, lain pangepungan ku Titus. Nu hiji nyaéta pangepungan dina awal, nu séjén nyaéta pangepungan dina ahir.

“Teu aya saurang ogé urang Kristen anu tumpur dina karuksakan Yerusalem. Kristus geus maparin pangling ka murid-murid-Na, sarta sakabéh anu percaya kana pangandika-Na ngawaskeun tanda anu geus dijangjikeun. ‘Lamun maraneh ningali Yerusalem dikurilingan ku tentara-tentara,’ saur Isa, ‘mangka nyahoan yén karuksakanana geus deukeut. Mangka sing saha anu aya di Yudea, kudu ngungsi ka pagunungan; jeung sing saha anu aya di jero kota, kudu kaluar ti dinya.’ Lukas 21:20, 21. Sanggeus urang Romawi di handapeun Cestius ngurilingan eta kota, maranéhna kalayan teu disangka-sangka ngeureunkeun pangepungan basa sagalana kaciri nguntungkeun pikeun serangan langsung. Jalma-jalma anu keur dikurung, ku putus harepan kana hasil lalawanan anu hasil, geus ampir-ampiran rék nyerah, waktu jenderal Romawi narik pasukanana tanpa alesan anu katémbong saeutik ogé. Tapi pangersa Allah anu welas asih keur ngarahkeun kajadian-kajadian éta demi kahadéan umat-Na sorangan. Tanda anu geus dijangjikeun geus dipaparinkeun ka urang Kristen anu keur ngadagoan, sarta ayeuna kasempetan dibikeun ka sakabéh anu daék taat kana pangling Jurusalamet. Kajadian-kajadian diatur ku pangersa Allah ku kituna boh urang Yahudi boh urang Romawi moal bisa ngahalangan kaburna urang Kristen. Sanggeus Cestius mundur, urang Yahudi, kaluar nyerbu ti Yerusalem, ngudag pasukanana anu keur mundur; sarta nalika dua-duana pasukan kitu keur kacida sibukna, urang Kristen meunang kasempetan pikeun ninggalkeun kota. Dina mangsa éta, ieu nagri ogé geus dibersihan tina musuh-musuh anu bisa waé nyoba nyegat maranéhna. Dina waktu pangepungan éta, urang Yahudi keur karumpul di Yerusalem pikeun ngayakeun Hari Raya Pondok Daun, ku kituna urang Kristen di sakuliah eta tanah bisa ngaloloskeun diri tanpa diganggu. Tanpa reureuh maranéhna ngungsi ka hiji tempat anu aman—kota Pella, di tanah Perea, peuntas Walungan Yordan.” The Great Controversy, 30.

Pangepungan Yerusalem ku Cestius dina taun 66 ngalaksanakeun “tanda” pangéling-ngéling anu ku Kristus geus kacatetkeun pikeun urang Kristen dina sajarah éta, tapi pangepungan ku Titus dina taun 70 M teu nyadiakeun “tanda” naon waé pikeun ngungsi. Dina pangepungan éta geus euweuh deui urang Kristen nu kari di jero kota, jeung pangepungan panungtung éta nyababkeun karuksakan Yerusalem, sarta dina karuksakan Yerusalem “teu aya saurang ogé urang Kristen anu binasa,” sabab urang Kristen geus ngungsi dina mimiti sajarah éta.

“Balad-balad Yahudi, bari ngudag Cestius jeung pasukanana, nyerang ka bagian tukang maranéhna kalawan kacida galakna nepi ka ngancam bakal ngabasmi maranéhna tumpes. Kalawan kasusah anu kacida gedéna, urang Romawi hasil mundur. Urang Yahudi lolos ampir tanpa karugian, sarta mawa hasil rampasanana balik kalayan meunang ka Yerusalem. Tapi kasuksesan anu katémbong ieu ngan mawa kajahatan ka maranéhna. Ieu ngagedékeun dina diri maranéhna sumanget lalawanan anu keyeng ka urang Romawi, anu geuwat mawa kanyeri anu teu kaungkabkeun ka kota anu geus ditangtukeun pikeun cilaka éta.”

“Pikahariwangeun pisan musibah-musibah anu tumiba ka Yerusalem nalika pangepungan diteruskeun deui ku Titus. Kota éta dikurung dina mangsa Paska, nalika jutaan urang Yahudi keur karumpul di jero témbokna.” The Great Controversy, 31.

Ti pesta Kemah-kemah dina taun 66 nepi ka Paska dina taun 70 téh tilu satengah taun, anu sacara nubuatan sarua jeung sarébu dua ratus genep puluh poé. Ti taun 66 nepi ka taun 70 Roma kapid nincak-injak tempat suci jeung pasukan, sakumaha Roma kapausan nincak-injak kota suci salila opat puluh dua bulan ti taun 538 nepi ka 1798.

Tapi palataran anu aya di luar Bait Allah ulah diukur, sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapid; jeung maranéhna bakal nginjak-injak kota suci salila opat puluh dua bulan. Wahyu 11:2.

Boh Roma kapid boh Roma kapausan nginjak-nginjak Yerusalem salila sarebu dua ratus genep puluh poé (taun), ku kituna netelakeun yén Roma modéren bakal nginjak-nginjak Yerusalem rohani dina poé-pocé panungtungan salila hiji mangsa simbolis sarebu dua ratus genep puluh poé. Mangsa simbolis éta bakal dimimitian dina mangsa hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat, nalika tatu nu matak paéh éta geus cageur.

Jeung kuring ningali salah sahiji sirahna saolah-olah tatu nepi ka maot; sarta tatu anu ngabahayakeun kana maotna éta cageur deui; sarta sakuliah dunya ngarasa heran ku sato galak éta. Jeung maranéhna nyembah naga anu mikeun kakawasaan ka sato galak éta; sarta maranéhna nyembah sato galak éta, pokna, Saha anu sarua jeung sato galak éta? saha anu sanggup merangan manéhna? Jeung dipaparin ka manéhna hiji sungut anu nyarita hal-hal anu agung sarta hujatan-hujatan; sarta kakawasaan dipaparin ka manéhna pikeun neruskeun salila opat puluh dua bulan. Wahyu 13:3–5.

Opat puluh dua bulan perlambang panganiayaan kapapaan téh nyaéta “jam” krisis hukum Minggu. “Jam” éta dimimitian ku hiji “tanda” (panji), sarta dipungkas ku “tanda-tanda.” “Tanda” tina panji dina waktu hukum Minggu bakal nyababkeun saha waé urang Kristen anu masih kénéh aya di Babul ngungsi ka gunung suci anu mulya, anu geus dipunjulkeun (diangkat) ngaleuwihan pasir-pasir séjén.

Jeung bakal kajadian dina poé-pocé panungtungan, yén gunung tempat pangna Gusti bakal diteguhkeun di puncak gunung-gunung, sarta bakal diangkat saluhureun pasir-pasir; jeung sakabéh bangsa bakal ngalir ka dinya. Jeung loba jalma bakal indit sarta nyebut, Hayu maranéh, urang naék ka gunung PANGERAN, ka bumi Allahna Yakub; sarta Mantenna bakal ngajar ka urang ngeunaan jalan-jalan-Na, jeung urang bakal leumpang dina tapak-tapak-Na: sabab ti Sion bakal medal hukum, jeung firman PANGERAN ti Yerusalem. Yesaya 2:2, 3.

Minggat ti kota-kota nalika aya parentah nu maksa ibadah poé Minggu geus dipralambangkeun ku dua hal: ku pangungsian urang Kristen dina taun 66, jeung ku pangungsian garéja dina taun 538 anu ngungsi ka padang gurun.

Jeung éta awéwé ngungsi ka padang gurun, ka tempat anu geus disadiakeun ku Allah pikeun dirina, supaya di dinya manéhna dipaparin pangupa jiwa salila sarébu dua ratus genep puluh poé. Wahyu 12:6.

Ruksakna Yerusalem ti pangepungan kahiji nepi ka pangepungan panungtung lumangsung salila tilu satengah taun, ari amanat panggeuing ngeunaan karuksakan anu rek datang geus dipasihkeun salila tujuh taun, nyaéta tilu satengah taun saméméh pangepungan kahiji jeung tilu satengah taun sanggeusna.

“Sakabéh ramalan anu dipasihkeun ku Kristus ngeunaan karuksakan Yerusalem kacumponan nepi ka unggal jéntréna. Bangsa Yahudi ngalaman bebeneran tina pangandika-Na nu jadi pangéling: ‘Ku ukuran naon maranéh ngukur, ku éta kénéh maranéh bakal diukur deui.’ Mateus 7:2.

“Tanda-tanda jeung kaajaiban mucunghul, ngalantarankeun firasat musibah jeung kabinasaan. Di tengah peuting, cahaya anu henteu lumrah moncorong luhureun Bait Allah jeung altar. Dina mega- mega waktu panonpoé surup kagambarkeun kareta-kareta jeung para jawara perang keur ngumpul pikeun peperangan. Para imam anu ngalaksanakeun palayanan peuting di jero tempat suci kaliput ku kasieun ku sora-sora anu pinuh ku rusiah; bumi ngageter, sarta kadéngé sora jalma réa ngagero: ‘Hayu urang angkat ti dieu.’ Panto gedé beulah wétan, anu beuratna kacida nepi ka meh teu bisa ditutup ku dua puluh urang lalaki, sarta anu dikonci ku palang-palang beusi anu kacida gedéna, dipancegkeun jero kana lanté batu padas, muka dina tengah peuting, tanpa aya sarana anu katempo.—Milman, *The History of the Jews*, buku 13.

Salila tujuh taun saurang lalaki terus mudik mapay jalan-jalan Yerusalem, ngawawarkeun hukuman-hukuman anu bakal tumiba ka éta kota. Beurang peuting anjeunna ngalagukeun pupuh ratapan anu nyaring jeung ngageterkeun: “Sora ti wetan! sora ti kulon! sora ti opat jurusan angin! sora ngalawan Yerusalem jeung ngalawan Bait Allah! sora ngalawan pangantén lalaki jeung pangantén awéwé! sora ngalawan sakumna rahayat!”—Ibid. Jalma anu anéh ieu dipanjara sarta dicambuk, tapi teu aya hiji ogé keluhan anu kaluar tina biwirna. Kana hinaan jeung panyiksa anjeunna ngan ngajawab kieu: “Cilaka, cilaka pikeun Yerusalem!” “cilaka, cilaka pikeun pangeusina!” Ceurik pangingetna henteu eureun nepi ka anjeunna dipaéhan dina waktu pangepungan anu geus dipitandakeun ku anjeunna.” *The Great Controversy*, 29, 30.

Karuksakan ahir Yerusalem sacara harfiah dina taun 70 dipiheulaan ku “tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban” anu nandaan “musibah jeung kabinasa.” “Tanda-tanda” panggeuing éta nembongan salila tilu satengah taun saméméh pangepungan anu kahiji jeung salila tilu satengah taun anu ngantunkeun kana karuksakan éta. “Tanda-tanda” (jamak) anu nandaan karuksakan anu bakal datang téh lain “tanda” panggeuing supaya ngungsi, tapi hiji pawarta ngeunaan caketna panutupan mangsa kasempetan rahmat.

Dina diinjak-injakna Yerusalem rohani ti taun 538 nepi ka 1798, “tanda” pangéling-ngéling supaya ngungsi téh nyaéta nalika kajijikan nu ngabalukarkeun karuksakan téh, nalika “jalma durhaka” éta “dinyatakeun,” salaku “anak kabinasaan; Anu ngalawan sarta ngangkat dirina saluhureun sagala anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manéhna saolah-olah Allah linggih di Bait Allah, bari némbongkeun dirina yén manéhna téh Allah.”

Ku sabab eta, lamun maraneh ningali kajijikeun anu nimbulkeun karuksakan, anu geus diucapkeun ku Daniel nabi, nangtung di tempat suci, (sing saha nu maca, sing ngarti.) Mateus 24:15.

Nalika urang Kristen dina sajarah éta ngakuan éta “tanda,” maranéhna ngungsi ka padang gurun salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

“Diperyogikeun hiji perjuangan anu pohara getir pikeun jalma-jalma anu hayang satia supaya tetep pageuh nangtung ngalawan panipuan-panipuan jeung kakejian-kakejian anu disamur ku papakéan imam sarta diasupkeun ka jero garéja. Alkitab henteu ditarima minangka patokan iman. Doktrin kabébasan agama disebut bid’ah, sarta jalma-jalma anu ngadukungna dipikabencina jeung dikucilkeun.

“Sanggeus sanggeus aya pasalia anu panjang tur pohara beurat, sabagéan leutik umat anu satia mutuskeun pikeun ngabubarkeun sagala pasatuan jeung garéja anu murtad éta lamun maranéhna masih kénéh nampik ngabébaskeun dirina tina kasalahan jeung panyembahan brahala. Maranéhna ningali yén pisah téh hiji kabutuhan anu mutlak lamun maranéhna rék taat kana pangandika Allah. Maranéhna henteu wani ngantep kasalahan-kasalahan anu matak maot kana jiwana sorangan, sarta méré conto anu bakal ngabahayakeun iman anak-anakna jeung turunanana. Pikeun ngamankeun katengtreman jeung kasatuan, maranéhna daék nyieun sagala pangorbanan anu saluyu jeung kasatiaan ka Allah; tapi maranéhna ngarasa yén sanajan katengtreman ogé bakal dibeuli kalawan harga anu mahal teuing lamun kudu ngorbankeun asas. Lamun kasatuan ngan bisa kahontal ku jalan ngompromikeun bebeneran jeung kabeneran, mangka antep aya bédana, malah perang ogé.” The Great Controversy, 45.

Mendekati ahir sarébu dua ratus genep puluh taun panganiayaan kapausan, aya “tanda-tanda” (jamak); jeung saperti halna “tanda-tanda” dina ahir sarébu dua ratus genep puluh poé nalika Roma kahirupan ngaluluh Yerusalem anu sabenerna; “tanda-tanda” éta lain tanda pikeun ngungsi.

“Jurusalamet maparin tanda-tanda ngeunaan datang-Na, sareng leuwih ti éta, Anjeunna netepkeun waktuna iraha tanda anu kahiji tina ieu baris nembongan: ‘Geuwat sanggeus kasangsaraan dina poé-pocé éta panonpocé bakal jadi poék, jeung bulan moal masihan cahayana, jeung béntang-béntang bakal ragrag ti langit, jeung kakuatan-kakuatan langit bakal diguncangkeun; sarta satuluyna bakal nembongan tanda Putra Manusa di langit; sarta satuluyna sakumna kaom di bumi bakal ngarandeg ku kasedih, sarta maranéhna bakal ningali Putra Manusa sumping dina mega-mega langit kalayan kakawasaan jeung kamulyaan anu agung. Jeung Anjeunna bakal ngutus malaikat-malaikat-Na kalayan sora tarompet anu tarik, sarta maranéhna bakal ngumpulkeun jalma-jalma pilihan-Na ti opat penjuru angin, ti tungtung langit anu hiji nepi ka tungtung anu séjén.’”

"Dina panutupan panganiayaan papal anu agung, saur Kristus, panonpocé bakal jadi poék, sarta bulan moal masihan cahayana. Saterusna, béntang-béntang bakal ragrag ti langit. Jeung Anjeunna ngandika, 'Diajar hiji misil tina tangkal ara; lamun dahanna masih kénéh ngora, sarta ngaluarkeun daun, maranéh nyaho yén usum panas geus deukeut: kitu deui maranéh, lamun maranéh ningali sakabéh ieu, nyaho yén Anjeunna geus deukeut, malah geus di panto-panto.' Mateus 24:32, 33, margin."

“Kristus parantos masihan tanda-tanda ngeunaan datang-Na. Mantenna nyatakeun yén urang tiasa terang iraha Anjeunna geus caket, malah geus di hareupeun panto. Anjeunna ngandika ngeunaan jalma-jalma anu ningali tanda-tanda ieu, ‘Turunan ieu moal sirna, saméméh sagala

hal ieu kajadian.’ Tanda-tanda ieu parantos nembongan. Ayeuna urang terang kalayan pasti yén datangna Gusti geus caket. ‘Langit jeung bumi bakal sirna,’ saur Mantenna, ‘tapi pangandika Kami moal sirna.’” *The Desire of Ages*, 631, 632.

Nalika “tilu satengah taun Yerusalem diinjak-injak” ku Roma kapamimpinan paus rék béak, mucunghul runtuyan “tanda-tanda” anu nandaan datangna Kristus sarta muka sajarah kaum Millerit. Sajarah Millerit baris diulang nepi ka satékah polahna dina poé-pocé panungtungan. “Tanda-tanda” éta, anu mucunghul dina “panutupan panganiayaan agung kapausan,” geus dipralambangkeun ku “tanda-tanda” anu mucunghul dina panutupan tilu satengah taun diinjak-injakna Yerusalem ti taun 66 nepi ka 70 ku Roma kapid. Ku sabab kitu, dumasar kana dua saksi, bakal aya hiji “tanda” tina panji anu diangkat dina waktu lini gedé, anu jadi tanda pangéling pikeun ngungsi dina sajarah Roma modéren, sarta bakal aya ogé “tanda-tanda” dina wangun jamak anu lumangsung dina panutupan mangsa panganiayaan Roma modéren dina poé-pocé panungtungan.

Urang baris neruskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Baca bab ka-21 tina Lukas. Dina éta Kristus maparin pangéling, ‘Sing awas ka maranéh, ulah nepi ka iraha waé haté maranéh kabebanan ku kaleuleuwihan dina dahar jeung inuman, ku mabok, jeung ku kaprihatinan hirup ieu, nepi ka poé éta datang ka maranéh tanpa kasadar. Sabab éta bakal datang ka sakumna anu cicing di sakuliah beungeut bumi kawas jebakan. Ku sabab éta, jaga-jaga maranéh, sarta salawasna neneda, supaya maranéh dipanganggap pantes pikeun luput tina sagala hal ieu, jeung pikeun nangtung di payuneun Putra Manusa’ (Lukas 21:34–36).”

“Tanda-tanda jaman keur kahontal di dunya urang, tapi gereja-gereja umumna digambarkeun keur sare. Naha urang moal narima panggeuing tina pangalaman parawan-parawan bodo, anu nalika aya panggero, ‘Tingali, panganten lalaki datang; geura maraneh ka luar mapag anjeunna,’ manggihan yén maranéhna teu boga minyak dina lampuna? Jeung waktu maranéhna indit meuli minyak, panganten lalaki asup ka pesta kawinan babarengan jeung parawan-parawan wijaksana, sarta panto ditutup. Nalika parawan-parawan bodo ngahontal gedong pésta, maranéhna narima panolakan anu teu disangka-sangka. Juragan pésta nyatakeun, ‘Kami teu wanoh ka maraneh.’ Maranéhna ditinggalkeun nangtung di luar dina jalan anu suwung, dina poékna peuting.” *Manuscript Releases*, jilid 15, 229.